

Alle dagen vaderdag

Ruud van Gessel vertelt over zijn vader: een man in de war

Vreemde telefoontjes

Opeens stond het op de eikenhouten salontafel. Een kartonnen bordje met daarop in grote letters Zaterdag en daaronder de andere dagen van de week. Voor het eerst wist ik het nu zeker: zonder dat bordje zou mijn vader niet weten welke dag van de week het was. Het was er neergezet door de Thuiszorg, een prachtige organisatie die ervoor zorgt dat je ouders zo lang mogelijk in hun eigen huis kunnen blijven wonen. Mijn vader zou niet anders willen. Na de dood van mijn moeder leefde hij de eerste jaren vol verdriet, daarna sterk en onafhankelijk met elke ochtend en avond een bezoekje aan het kerkhof. Als je over een 'bejaardenhuis' begon, kon je de wind van voren krijgen.

begon te vertellen. Meestal had hij na drie keer bellen zijn weerspannige geest weer onder controle. "Ja, ik word oud, ga dingen vergeten en ik kan er niets aan doen", zei hij dan. "Jullie zitten nog volop in de maatschappij. Ik zou dat ook nog zo graag willen!" Dat meende hij oprecht, want naast mijn moeder was zijn werk altijd zijn enige andere liefde geweest. Maandenlang kon het stil blijven van zijn kant en tijdens de feestdagen of in de vakantieperiode zag ik dan ineens 'Pa' in het display van mijn telefoon. Ik probeerde dan niet boos te worden en wist dat het bij heel veel andere vaders precies hetzelfde verhaal was.

De dagen van de week speelden al eerder een rol in mijn vaders leven. Op de eettafel stond het weekdoosje met medicijnen. Per dag was elk laatje weer opgedeeld in ochtend, middag en avond. Het was een presentje van de buurman die zelf medicijnen voor zijn hart gebruikte en hij was

'Als je over een 'bejaardenhuis' begon, kreeg je de wind van voren'

Dit was zijn huis, hier had hij voor gewerkt en verder zaten er 'daar' alleen maar vrouwen waarmee hij geen gesprek kon voeren over de dingen die hem interesseerden, zoals de politiek en het bedrijfsleven. Vier jaar geleden zou je hem ook zijn leeftijd niet hebben gegeven. Op zijn 78ste reed hij nog probleemloos auto, maakte zijn eigen eten en zorgde op zijn verjaardag zelf voor de hapjes en de wijn.

Maar soms waren er ineens die vreemde telefoontjes met onduidelijke verhalen over mensen die aan de deur waren geweest en zijn huis in wilden. Ook had hij het weer over zijn werk. "Moet ik het komende weekend standby staan?" vroeg hij mij dan. Omdat ik nog van niets wist raakte ik geïrriteerd, zeker als na dat gesprek de telefoon wéér ging en mijn vader opnieuw hetzelfde verhaal

ook de eerste die de medicijnen voor mijn vader voor de week uitzette. Mijn vader had het in het begin waarschijnlijk ook nog wel zelf kunnen doen, maar hij had in zijn leven amper meer dan aspirine gebruikt. Hij was nu zo geobsedeerd door de bijsluiters dat hij totaal geen oog meer had voor de dosering en het moment van inname. Later, als we na een ziekenhuiscontrole met nieuwe pillen thuiskwamen, vulde ik het doosje ook wel eens. Wat hij slikte wist hij al niet meer. Toen ik hem zag zitten in zijn nette pak op de bank, wist ik: vanaf nu is het Alle Dagen Vaderdag... ←

Ruud van Gessel